

borgere. Ved kortvarige ophold, der ikke strækker sig ud over 3 måneder, kan der ikke kræves opholdstilladelse, men meldepligt til politiet kan foreskrives. Overholdelsen heraf vil dog allerede efter gældende praksis normalt ikke blive håndhævet ved udvisning.

c. Udvisningsgrunden i forslaget § 4, stk. 1, nr. 6, der svarer til den gældende lovs § 5, stk. 1, nr. 4, vil ikke i praksis finde større anvendelse over for statsborgere i fællesskabslandene. Dette hænger sammen med, at fællesskabsreglerne som nævnt hjemler et egentligt retskrav på opholdstilladelse, når en indrejsegrund foreligger. Overtrædelser af reglerne om opholdstilladelse kan i almindelighed ikke berettige til ophævelse af opholdsretten, men må imødegås på anden måde, f. eks. ved straf, jfr. lovens § 16. Da kravet om opholdstilladelse giver myndighederne mulighed for at kontrollere, at den pågældende udlænding er omfattet af Fællesskabernes indrejsegrunde, kan udvisning dog efter omstændighederne, navnlig hvor opholdstilladelse ikke tidligere har været meddelt, være berettiget i tilfælde af grovere overtrædelser af forskrifterne.

Udvisning kan endvidere være rimelig i tilfælde, hvor den pågældende har givet bevidst urigtige oplysninger eller gjort sig skyldig i svigagtige fortielser med hensyn til omstændigheder af betydning for bedømmelsen af hans ret til ophold her i landet.

Ad § 5.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 7.

Der er tale om redaktionelle ændringer, begrundet i henlæggelsen af udvisningsbeføjelsen til politiet. Tilhold efter § 5 gives fremtidig af politiet som udvisningsmyndighed, dog bortset fra det i forslaget § 6, stk. 3, nævnte tilfælde. Ophævelse af tilholdet efter § 5, stk. 2, skal ligeledes kunne foretages af politiet. Herudover vil et tilhold altid efter påklage kunne ophæves af justitsministeren.

Ad § 6.

1. Efter den gældende lovs § 4 tilkommer det justitsministeren eller den politimyndighed, han dertil bemyndiger, at træffe afgørelser om ind- eller udrejse samt om meddelelse af opholdstilladelse. Der kan endvidere gives danske diplomatiske eller konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at meddele de pågældende tilladelser. I § 24 i justitsministeriets bekendtgørelse nr. 220 af 23. juni 1964 om udlændinges adgang til og ophold i landet er det fastsat, at opholds- og arbejdstilladelse samt forlængelse af visum meddeles af rigspolitichefen. Afvisning foretages af politiet efter lovens § 2, bort-

set fra de i stk. 5 nævnte tilfælde. Udvisning kan besluttes dels af justitsministeren, jfr. § 5, dels af politiet, jfr. § 6.

Efter lovforslaget skal afgørelser i henhold til loven i alle tilfælde træffes af den politimyndighed, der af justitsministeren er bemyndiget hertil, jfr. dog § 6, stk. 3. Reglerne herom foreslås samlet i en enkelt bestemmelse.

2. Baggrunden for denne ændring er følgende:

Art. 9 i direktiv nr. 64/221 stiller særlige krav til sagsbehandlingen i tilfælde, hvor der gives afslag på ansøgninger om opholdstilladelse eller træffes beslutning om udvisning. Såfremt der ikke gives den pågældende udlænding mulighed for at benytte retsmidler over for afgørelsen med opsættende virkning, skal den kompetente myndighed, inden den træffer sådan afgørelse, indhente en udtalelse fra et særligt nævnt. Udlændingen skal have adgang til foretræde for nævnet, og der skal gives ham mulighed for juridisk bistand.

I denne forbindelse kan det anføres, at rådgivende organer findes i Norge og Sverige (henholdsvis Statens Utlændingsråd og Udlänningsnämnden), og at den nordiske udlændingekomite har anbefalet, at sådanne organer oprettes i samtlige nordiske lande.

I Danmark findes imidlertid ikke noget udlændingegnævnt, der kan udøve den i art. 9 omhandlede særlige funktion som led i behandlingen af disse sager. Det synes ikke hensigtsmæssigt uden mere indgående overvejelser at oprette et sådant særligt organ, hvorfor justitsministeriet indtil videre må foretrække at indrette beføjelserne i henhold til udlændingeloven således, at der i alle tilfælde er mulighed for klage til højere administrativ myndighed, samt at klageindgivelse inden en kortere frist tillægges opsættende virkning, jfr. herom forslaget § 7, stk. 3.

En sådan ændring i kompetenceforholdet mellem justitsministeriet og politiet bør gennemføres med virkning for alle udlændinge, uanset om de er statsborgere i et fællesmarkedsland.

Fællesskabsreglerne er ikke anvendelige i de tilfælde, hvor en udlænding søger ophold her i landet under påberåbelse af, at han er politisk flygtning. Det synes bedst stemmende med de særlige forhold, der gør sig gældende i flygtningesager at bevare den hidtidige ordning, hvorefter justitsministeriet træffer afgørelse.

3. I øvrigt er der alene foretaget redaktionelle ændringer. Forslagets § 6, stk. 1, svarer til den gældende lovs § 4, medens § 6, stk. 3, er en sammenføtning af bestemmelserne i § 2, stk. 4, og § 6, stk. 3.